

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

11. DUBNA 2004

Z obsahu:

**Tolik krve se stále
prolévá v mnoha
zemích světa**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
24. března 2004
- strana 2 -

Slavíme Velikonoce

Biskup Klaus Küng
- strana 4 -

Svatý oheň z Jeruzaléma

- strana 6 -

**Nejdříve přichází víra,
pak morálka...**

Nikoliv papež a koncily
určují, čemu je třeba věřit,
ale víra je závazná i pro
učitelský úřad
- strana 8 -

Rány Ježíše Krista

Vilém Studer
- strana 10 -

Dát se uchvátit Ježíšem

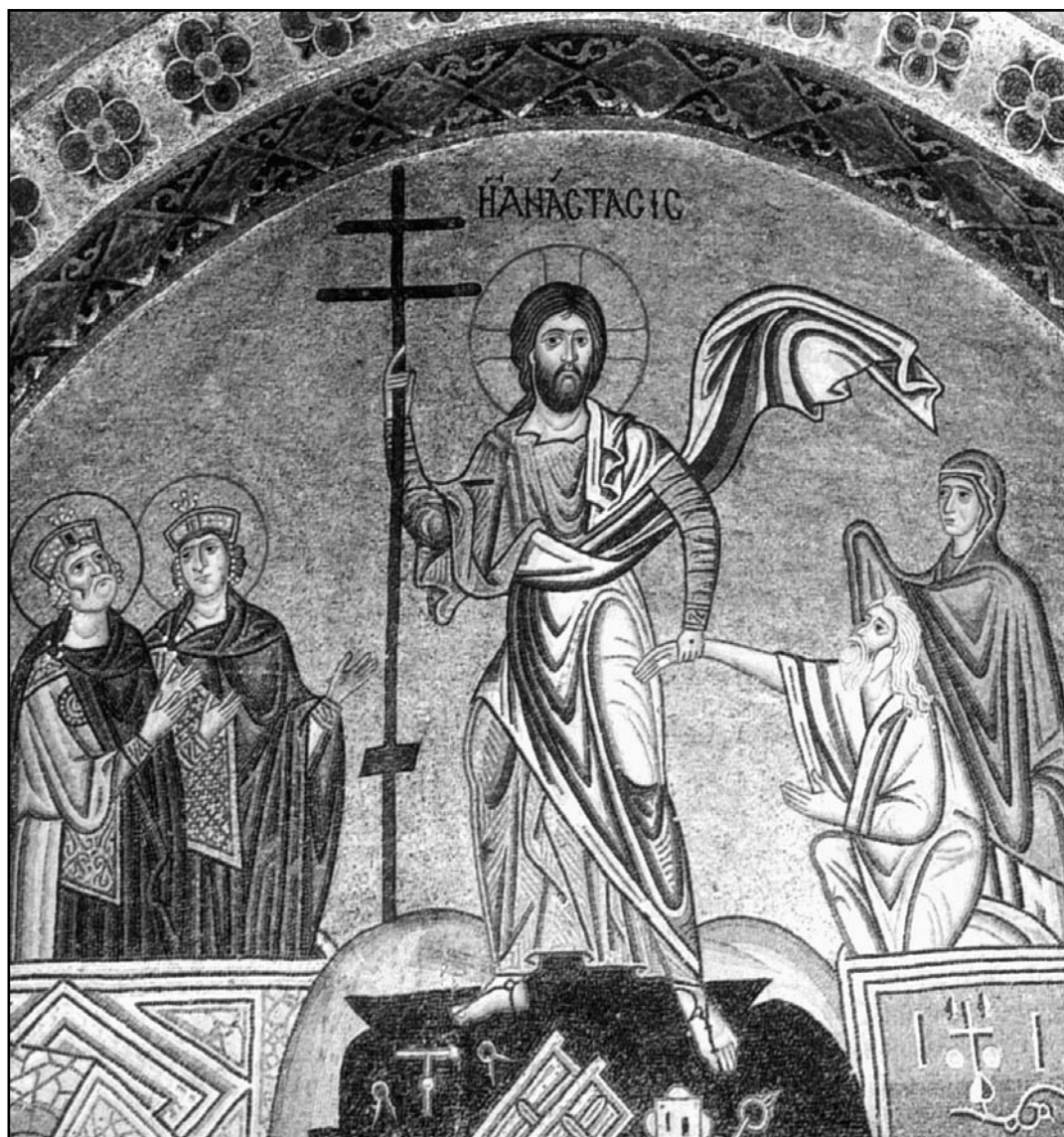
- strana 11 -

Ježíš musí kralovat

Blahoslavená
Marie od Ježíše
(*28. května 1841 -
†27. února 1884)
- strana 12 -

Papež Pius XII. (12)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Vítěz nad hříchem a smrtí slavně vstal!

Pokoj Vám!

Tolik krve se stále prolévá v mnoha zemích světa

Ve velikonočním triduu prožíváme s Církví den po dni vrcholné události dějin spásy, tak jak se udály před dvěma tisíciletími. Ale samotné radosti velikonočního jitra jako bychom se nemohli dočkat a předsouváme ji již do soboty, ačkoliv ta byla pro Kristovy učedníky ještě dobou hlubokého smutku. Oni naopak museli čekat na svou radost ještě celý den až do nedělního večera. O čem spolu celou tu dobu mluvili, nikdo bohužel neznamenal, ale jistě přišlo na řadu i zpytování svědomí. Nakonec přišel Pán zavřenými dveřmi v oslaveném těle. A apoštolové se zaradovali. Začne jim postupně svítat, že nemají čeho litovat, když se zcela zhroutily jejich původní lidské představy a očekávání. Jak nicotné a prázdné se jim budou brzy jevit všechny jejich dřívější plány a boje o přední místo.

Ať se Boží plány uskutečňují jakkoliv nepředstavitelně, nepochopitelně a překvapivě, nakonec překonávají všechno lidské očekávání. Je třeba si zvyknout na to, že Bůh smýšlí zcela jinak než my lidé. Vidíme to na Ježíšově chování. Většina z nás by na Ježíšově místě neopomněla zbabělým učedníkům připomenout: Tak vidíte: Když jsem vám říkal, jak se zachováte, nechťeli jste mi věřit, neuvěřili jste ani tomu, co jsem vám o sobě předpověděl atd. Pán se však o jejich slabosti ani o jejich hříšnosti vůbec nezmiňuje. Naopak přistupuje k nim, jako by se dokonale osvědčili a zasloužili nejvyšší uznání. Na ustrašené očekávání těch, kteří pro něho opustili všechno, i přes jejich závažné nedostatky odpoví tím, že jim dá podíl na své božské moci: moc odpouštět hříchy. Je to vlastně dovršení jejich kněžského svěcení a základ toho, co Pán celou dobu nazýval Božím královstvím. To, čím budou disponovat, nevychází z jejich zdatnosti ani osvědčenosti. Ježíšovo království nebude království dokonalých, ale hříšných, kteří odpouštějí, protože jim bylo odpuštěno, kteří rozdávají, protože byli obdarováni. To je

Pokračování na str. 5

Zítřejší budeme slavit slavnost Zvěstování, která nás přivádí k rozjímání o vtělení věčného Slova, které se stalo člověkem v Mariině lůně. „Ano“ Panny otevřelo brány pro uskutečnění spásného plánu nebeského Otce, plánu vykoupení všech lidí.

Tento svátek, který letos připadá do středu postní doby, jestliže nás na jedné straně zavádí k začátkům spásy, na druhé straně nás zve, abychom obrátili pohled k velikonočnímu tajemství. Pohledme na ukřižovaného Krista, který vykoupil lidstvo a splnil tak až do dna Otcovu vůli. Na Kalvárii v posledních okamžicích života nám Ježíš světil Marii jakožto matku a jí světil nás jako děti.

Zapojena do tajemství Vtělení je Maria spoluúčastnice tajemství vykoupení. Její „Fiat“, které si zítřejší připomeneme, je ozvěnou souhlasu vtěleného Slova. V intimním souzvuku s „Fiat“ Krista a Panny každý z nás je povolán, aby připojil své „ano“ k tajemným plánům Prozřetelnosti. Jen z plného přilnutí k Boží vůli pramení ona radost a onen pravý pokoj, který všichni toužebně vyhlížíme také pro tyto naše časy.

Historická zasvěcení Církve a světa

V předvečer tohoto svátku společně christologického i mariánského vrací se moje vzpomínky k některým spásným okamžikům ze začátku mého pontifikátu: k 8. prosinci 1978, kdy jsem v Santa Maria Maggiore zasvětil Madoně Církve a svět; ke 4. červnu následujícího roku, kdy jsem obnovil toto zasvěcení na Jasné hoře. A zvláště myslím na 25. březen 1984, na svatý Rok vykoupení. Uplynulo dvacet let ode dne, kdy jsem na náměstí Sv. Petra v duchovní jednotě se všemi biskupy světa, předem svolanými, zasvětil celé lidstvo Ne-

poskvrněnému Srdci Panny Marie a odpověděl jsem tak na to, co žádala naše Paní ve Fatimě.

Připomínka misionářů - mučedníků

Lidstvo ještě žilo v obtížných chvílích, ve velkých starostech a nejistotě. S odstupem dvaceti

lik krve v mnoha zemích světa. Vzniká naléhavá potřeba, aby lidé otevřeli srdce odvážnému úsilí o vzájemné pochopení. Stále více se ve všech částech světa vyhlíží spravedlnost a mír. Jak odpovědět na tuto žízeň po naději a lásce, ne-li tak, že se utečeme ke Kristu skrze Marii? I dnes

let zůstává svět ještě stále poznamenán nenávistí, násilím, terorismem a válkou, které vyvolávají strach. Mezi mnoha oběťmi, které noviny zaznamenávají každý den, jsou osoby nemocné, zraněné při plnění svých povin-

opakuji svatě Panně naléhavou prosbu, s níž jsem se na ni obrátil tehdy:

„Matko Kristova, kéž se provedí ještě jednou v dějinách světa nekonečná a spásná moc vykoupení: moc milosrdné lásky!

ností. V dnešní den, zasvěcený připomínce a modlitbě za „misionáře-mučedníky“, nemůžeme nezpomenout na kněze a zasvěcené osoby i věřící laiky, kteří zahynuli v misiích v průběhu roku 2003. Stále se prolévá to-

Kéž ona uvězní zlo! Přetvoří svědomí! V Tvém neposkvrněném Srdci kéž se pro všechny probudí světlo naděje!“

*L'Osservatore Romano
25. března 2004
Mezititulky redakce Světla*

Třetí den

Zamyšlení nad liturgickými úryvky
Mt 28,1-15; Mk 24,1-11; Jan 20,1-18

Jak jste nechápaví a těžkopádní uvěřit

Jestliže jsi pozorně naslouchal tomu, co Pán opakovaně předpovídal o svém utrpení a smrti, měl by ses v modlitbách a očekávání chystat na dnešní den. Nastává přece *třetí den*. Když se už vyplnila první část jeho předpovědi, není na čase očekávat její konečné naplnění? Chceš pro svou nevíru, netečnost či strach promeškat nejslavnější okamžik lidských dějin?

Věčný Otec přijal vykupitelskou smrt svého jediného Syna a nyní nastává rozhodující okamžik, kdy jej vyvádí v oslaveném těle ze zapečetěného a dobře strážného hrobu.

Vzpomínáš ještě, jak vypadalo jeho tělo, když ho položili v pátek na klín jeho Matky?

Rány, které ho tak zohavily, zneuctily a nakonec usmrtily, se proměnily v zářící symboly vítězství a slávy zmrtvýchvstalého Vykupitele. Dobře si zapamatuj, jaká je výsledná podoba utrpení, ran, bolesti i samotné smrti, jestliže jsou součástí oběti za spásu světa.

Anděl, který sestoupil, aby otevřel prázdný hrob, k smrti vyděsil otrlé žoldněře. Ozbrojení muži zbaběle prchají z místa, kam s takovou odvahou spěchají bezbranné ženy. Co zmůže lidská umíněnost proti plánům Nejvyššího? Bláhová snaha Ježíšových protivníků zmařit a v zárodku ututlat největší Boží div se nakonec mění v jasně a neklamně svědectví o jeho historické autentičnosti. Svou lži a svým úplatkem přiznávají Pánovi nepřátelé svou dokonalou porážku. Ti, kteří pro své vzdělání a postavení měli nejen nejlepší předpoklady, aby porozuměli Písmu a znamení času, ale kteří měli přímo povinnost být prostředníky mezi Hospodinem a Božím lidem, utvrzují se ve své zaslepenosti. Ani vzdělání, ani postavení nezaručují samy o sobě skutečné a pravé poznání a mohou se stát dokonce největší překážkou k jejímu spásnému přijetí. Plní se na nich Pánovo slovo: *Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.*⁽¹⁾ Zcela jinak se vede třem ženám, které uposlechl hlasu svého milujícího srdce. Jdou ke hrobu, i když nemají potuchy, jak se dostanou dovnitř, aby mohly prokázat poslední službu Mistru, kterého tak upřímně milují a ctí. Ty Boží posel nevydělá, ale má pro ně útěchu a nejradostnější povzbuzení. Ale nejen to. Ten, kterého

s láskou hledaly, přistupuje k nim, aby je sám odměnil svou přítomností. Spěchaly časně zrána, aby se mu naposled poklonily, a on sám jim jde vstříc pozdravit je.

Věrné, prosté, milující, a právě proto neohrožené duše přitahují Ježíše neodolatelnou silou. Toho, co se stalo toto velikonoční ráno, budeš mnohokrát svědkem: právě takové duše si bude Pán po všechn čas vybírat, aby se staly posly jeho pravdy a jeho lásky. Ty nejprostší, nejslabší, z lidského pohledu nejméně kompetentní bude posílat, aby nesly jeho poselství těm, kteří při svém postavení sami nenajdou náležitou vnímavost pro hluboká Ježíšova tajemství.

Ale apoštolové ženám nevěří. Ta nejradosnější ze všech zvěstí jim připadá jako *blouznění*. Proč se lekáme toho, co by nás mělo povzbudit? Protože se bojíme uvěřit. Zbožné ženy se *rozpomenuly*, ale apoštolové, kteří slyšeli nejméně třikrát, a to zcela otevřeně a bez podobenství, jak Pán mluví o svém utrpení, smrti a zmrtvýchvstání, setrvávají v nevíře. Ježíšova řeč se jim nezdála dost pravděpodobná, nezdálo se jim, že by pro ně mohla být užitečná: *Oni té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat.*⁽²⁾

Petr dal sice jednou najevo, že tuší, o čem je řeč, ale odmítl to akceptovat, *protože měl na mysli lidské věci.*⁽³⁾ To je dodnes důvod hluchoty mnohých k prorockým hlasům a výzvám, které jim na první pohled připadají nepřijemné nebo příliš náročné. Jelikož apoštolové odmítali samu představu o Pánově utrpení, nebyli už schopni vnímat jeho protiváhu v předpovědi o zmrtvýchvstání. Když odmítli první část předpovědi, ta druhá se stala zcela nepochopitelná. I dnes se můžeš setkat s těmi, kteří se počítají mezi Kristovy učedníky, a ačkoliv slyšeli nejen předpověď, ale přímo *svědectví*, že Pán skutečně vstal z mrtvých, neuvěřili. Zcela je prostoupil *starý kvas* sebevědomí a pýchy a klamně lidské moudrosti. Odstraň starý kvas a otevři se Ježíšovým slovům, i když se ti zdá, že jsou ti proti srsti. *Bojíš se, že tě Ježíš vede, kam nechceš*⁽⁴⁾, ale on tě vede jen tou cestou, kterou sám prošel: *skrze smrt k životu*. Nechceš-li slyšet o umírání sobě samému, protože ti to připadá bolestivé, zahradíš si tak cestu k výsledné radosti.

Připoj se tedy k apoštolům ve večeradle a vyčkej zde v kritickém zamyšlení nad sebou, až nadejde večer a s ním i Pánův návrat. Pokloň se Ježíši, který s nezmenšenou laskavostí vstupuje zavřenými dveřmi ke svým nevěřícím přátelům, aby obnovil jejich víru a vysvobodil je z nejistoty a strachu. Přichází bez výčitek, ale jeho pohled

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a moci Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1-9

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno, ještě za tmy, ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu

Pokračování na str. 15

stačí k tomu, aby všichni prožívali, jak se jejich zbabělost, zahanbení a strach mění lítostí ve vděčnou lásku.

Proživej s nimi vnitřní znovuzrození, abys mohl přijmout Ježíšům *pokoj*. Je to dar víry, která věří, i když nechápe. Ve světle pravdy se nemůžeš pohybovat jen na základě svého přesvědčení, svých názorů a dohadů. Je především třeba, abys při všem, co slyšíš a poznáváš, slyšel a smýšlel ve shodě s tím, jak smýšlí Bůh. Každé slovo z Božích úst znamená podstatně více, než co toto slovo znamená jako slovo lidské. Svým slovem tě Pán převádí za práh pozemské skutečnosti a uvádí do jiných dimenzí svého nebeského království. Skutečnost Boží lásky a milosti je větší než naše lidské přesvědčení a očekávání. Pros Pána, aby tě svou milostí očistil, proměnil a učinil tě tak jako zbožné ženy autentickým poslem své radosti.

Jeho milosrdenství trvá na věky.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 16,31; ⁽²⁾ Mk 9,32; ⁽³⁾ srov. Mt 16,21-23;

⁽⁴⁾ Jan 21,19; ⁽⁵⁾ resp. žalm 117

Slavíme Velikonoce

Slavíme Velikonoce. Pravděpodobně je mnoho těch, kteří nevědí, co doopravdy znamená „slavit Velikonoce“. Myslí na velikonoční zajičky a na jiné lidové zvyky, jejichž vztah k podstatě velikonočních svátků má jen velmi přenesený význam. V dřívějších dobách během postní doby, která slouží k přípravě na Velikonoce, byla výrazem připravenosti k obrácení zdrženlivost od masa a vajíček. Tak byl symbol žehnání pokrmů o Velikonocích pochopitelný. Velikonoční zajíc a vejce jsou symboly plodnosti, které souvisejí s jarem a jsou jeho obrazem, a jaro se uskutečňuje také v lidských srdcích: nové probuzení, nové jaro.

Velikonoce jsou však svátky Zmrtvýchvstání Páně, a to předpokládá jeho utrpení a smrt na kříži. Připomínají historickou skutečnost prázdného hrobu a setkání se Zmrtvýchvstalým. Ale Velikonoce jsou více než jen připomínková slavnost. Velikonoční hod vycházející z víry a svátostný charakter oslavy jsou spojeny se zkušeností, která se projeví, jestliže vykoupění působí v lidském srdci. Je to zkušenost, že ON také ve mně zvítězil nad temnotou, ON také pro mne umřel na kříži. V poslušnosti k Otci až k smrti, a to smrti na kříži, zjednal mír, ON žije i dnes. ON je týž včera, dnes i navěky (Žid 13,9). Můžeme zvednout hlavu, stojí i na břehu našeho života a života každého člověka, který k němu obrací svůj zrak.

Slavit opravdové Velikonoce, to předpokládá vnitřní proces, který se zakládá na velkých tajemstvích vtělení Božího Syna a vykoupění, které uskutečnil, a který je skrze tajemství Církve, jím založené, přístupné věřícím. To je vše pochopitelné z pohledu řady dalších podstatných pravd víry a jen osobní zážitek pak může dát v srdci zazářit světlu, které Církev zapaluje při slav-

nostní liturgii o velikonoční noci. Ústřední otázka se však týká tajemství vykoupění.

Co je to vykoupění?

Abychom si uvědomili, co znamená Kristem uskutečněné vykoupění, je nutné vyjít z biblického pojetí stvoření: Bůh stvořil člověka jako svůj obraz a povolal ho k lásce. Hlavní příkázání pro člověka zní: *Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný. Proto miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou* (Dt 19,18). Také láska k bližnímu – milovat bližního jako sebe – patří od počátku k hlavním příkázáním (srov.

Lv 19,18). Člověk však zhřešil. Hledal sám sebe a chtěl být *jako Bůh* (Gn 3,5). Ztratil ráj; smrt je následek hříchu. Po vyhnání z ráje musí člověk vyslechnout: *... jsi prach a v prach se obrátíš* (Gn 3,19).

Bůh však člověka neopustil. Mnoha způsoby k němu mluvil. Dal vyvolenému národu na Sinaji Desatero a uzavřel s ním smlouvu. Posílal proroky. Volal každého k svobodnému osobnímu rozhodnutí. Nakonec poslal Ježíše Krista, svého Syna. A Ježíš řekl sám o sobě: *Já jsem cesta, pravda a život* (Jan 14,6). Přichází, aby zřídil Boží království, a volá k obrácení. Bylo málo těch, kteří mu uvěřili. Protože podle názoru zákoníků a farizeů porušoval zákon, když tvrdil o sobě, že

je Boží Syn, byl odsouzen k smrti. Trpěl pod Pontským Pilátem a byl ukřižován.

Byla to však **dobrovolná smrt**. Při svém zatýkání řekl Petrovi: *„Schovej svůj meč do pochvy. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne. Anebo myslíš, že by mi můj Otec neposlal ihned více jak dvanáct pluků andělů, kdybych o to požádal? Ale jak by se potom splnil výrok Písma, že se tak musí stát?“* (Mt 26,52–54) Jeho smrt ukazuje, jak Bůh miluje: Kristus, Bůh, se stal člověkem. Miluje až do krajnosti (srov. Jan 13,1). On je živý Chléb, který sestoupil z nebe, ... chléb, který dává, je jeho tělo, které se vydává za spásu světa (srov. Jan 6,51). Jeho krev se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů (srov. Mt 26,28).

Je to **zástupná smrt**. Podle přesvědčení víry Církve jsou svými hříchy na jeho smrti všichni spoluvinní. Již prorok ohlásil: *Budou patřit na toho, kterého probodli* (Jan 19,37). A každý může být přesvědčen: ON umřel i za mne. Smířil nebe a zemi a svou krví na kříži zajistil smír (Kol 1,20). **Zmrtvýchvstání** patří podstatně k vykoupění. Je znamením, že Ježíš Kristus zvítězil nad hříchem a smrtí. Jako Zmrtvýchvstalý přináší lidem život, a to božský a věčný. Zmrtvýchvstalý při setkání se svými apoštoly na ně dechl a řekl jim: *„Přijměte Ducha Svatého, komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny...“* (Jan 20,22–23). Později po svém nanebevstoupení a po seslání Ducha Svatého zakoušejí jeho učedníci – a také my – novým způsobem blízkost a působení Pána skrze jeho slovo a svátosti. Jeho přítomnosti a jím získaného vykoupění se dostává každému, kdo se k němu obrací a věří v jeho Církev.

Křest znamená ponoření do jeho smrti, abychom měli podíl na jeho životě (srov. Řím 6,3–4). Křest zprostředkuje odpuštění dědičné viny a všech osobních hříchů, které byly spáchány před křtem a kterých litujeme. Daruje nám spojení s Kristem a jeho

Církvi. **Bířmování** upevňuje toto spojení skrze dar Ducha Svätého. Jeho seslání světu představuje zvláštní ovoce vykoupění.

Kněžský úřad ustanovil Ježíš v předvečer svého umučení a svěřil apoštolům úkol, aby dále konali, co on vykonal při Poslední večeři, dokud znovu nepřijde. Oni a jejich nástupci jsou zplnomocnění, aby jeho jménem dále pronášeli slova: *Toto je moje tělo, které se za vás vydává. Toto je kalich nové a věčné smlouvy, mé krve, která se prolévá za vás a na odpuštění hříchů.* Taktéž jako plod vykoupění získávají od něho moc, aby jeho jménem svazovali a rozsvazovali, aby odpouštěli hříchů. Právě tímto způsobem zůstává Pán přítomen ve světě až do konce času (srov. Mt 28,20). Skrze **Eucharistii** je možné přímé, osobní setkání s Pánem, který prošel utrpením a smrtí ke zmrtvýchvstání. On, živý Kristus, Spasitel a Vykupitel, je po proměnění „skutečně a podstatně přítomen“ svým tělem a svou krví pod způsoby chleba a vína, jak Církev od počátku učí a věří. Také **svátost manželství** je ve spojení s jeho obětí na kříži, kde svým utrpením a smrtí nejhloběji zjevil, co je to láska. *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dá život za své přátele* (Jan 15,13). Zmrtvýchvstalý Pán je po svém nanebevstoupení a Letnicích i jinak přítomen ve své Církvi: především v hlášení jeho slova, ale také životem, zvláště životem těch, kteří v něho věří.

Když domyslíme všechny tyto souvislosti, musíme si být vědomi, co to znamená, slavit vpravdě Velikonoce. Myslí se tím pravá účast na jeho utrpení, smrti na kříži a jeho zmrtvýchvstání. Musíme přitom ovšem mít před očima ještě jednu důležitou věc: Jsme již sice pokřtěni a bířmováni, často přijímáme Eucharistii. Dosáhli jsme tedy již podílu na jeho vykoupění. Ale až do konce života potřebujeme jeho vykoupění. Protože i ten, kdo byl pokřtěn, zůstává křehký. Hříchem může narušit nebo dokonce i ztratit

Biskup Klaus Küng

spojení s Kristem. Svätý Jan nás učí: *Kdybychom řekli, že nemáme hřích, sami sebe klameme a pravdy v nás není* (Jan 1,8). Odtud vyplývá význam postní doby.

Svatopostní doba byla podle chápání Církve od počátku poslední a intenzivní přípravou pro ty, kteří o Velikonocích přijímali křest a poté i Eucharistii. Postní doba byla kajícím obdobím pro ty, kteří došli zjevným znamením a kajícími skutky ke smíření s Církví a s Bohem, aby pak mohli o Velikonocích znovu přijmout Eucharistii. Později se tato praxe rozšířila ve smyslu církevního přikázání a tak je tomu dodnes. Všichni katolíci jsou zavázáni, aby alespoň o Velikonocích přijali Eucharistii, aby se tak spojili se zmrtvýchvstalým Pánem. To je důležitá součást Velikonoc. Kdo však si je vědom těžké viny, musí být vděčný za to, že může přistoupit k velikonoční sváté zpovědi. Dobrá velikonoční zpověď otevírá cestu k opravdovému společenství s Pánem. Velikonoční zpověď nás vede k tomu, abychom v sobě uskutečnili *nového člověka* (srov. Řím 6,4).

Uvědoměle a s vírou slavené Velikonoce obnovují duši, dodávají odvahu a pokoj srdci, a to i tehdy, když na nebi stojí nějaké mraky, problémy a těžkosti, které nelze přehlížet, jak už to v lidském životě bývá. Velikonoce poskytují příslib pro Církev, která stojí na Zmrtvýchvstalém, že ON přemohl svět, co ON otevře, nikdo nezavře, a co ON zavře, nikdo nemůže otevřít (srov. Zj 3,7).

Z -sks- 19/2003 přeložil -ls-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

způsob, jak nastolit království pokoje. Kdyby Kristovi služebníci věnovali své úsilí nikoliv vymyšlení vlastních plánů a představ, ale poznávání, jaká je vůle Pána, ušetřili by si nejen mnoho zklamání a rozčarování, ale především by království Boží dělalo mnohem větší pokroky.

Čím méně poznávali, co to znamená, být ve službách Krista, vítězného Krále, tím větší a současně zbytečnější byl jejich strach před jeho nepřáteli. Neřekl jim snad Ježíš jasně, že jeho dílo mocnosti pekelné nepřemohou? Čeho vlastně dosáhlo spiknutí proti Kristu? Nic než toho, že mu připravilo všechny podmínky, aby splnil Otcovu vůli a přinesl v obětí sám sebe za spásu světa. A pikle nepřátel po jeho smrti? Mají sice všechnu moc, mají strážce, vliv, peníze, ale Kristovo vítězné tažení nemohou zastavit. Nejen nejmenšího důvodu se jich bát, spíše je jich třeba litovat. Uskutečňuje se totiž na nich tragicky to, o čem mluvil Pán v podobě boháči a Lazarovi: neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých. O tom, že vstal, měli nezvratné svědectví vojáků, kteří neměli nejmenší důvod, aby si to vymysleli. A že jejich svědectví brali smrtelně vážně, je zřejmé z toho, že svolali celou radu, aby našli východisko. Uchýlili se k osvědčenému prostředku – ke korupci, tučnému úplatku. Podplácet někoho znamená přiznávat: Jsem v koncích. Nepohodlné svědky je možno jen odstranit nebo podplatit. Tak dodnes přistupuje svět k těm, kteří svědčí o Ježíšově zmrtvýchvstání. Buď to je zabíjí nebo je uplácí pozemskými statky, postavením, slá-

vou, vyznamenáními, jen aby nevydávali to nepohodlné svědectví. Neuvědomuje si přitom, že vlastně tímto způsobem sám vydává svědectví, že ten, který mu tak vadí, který měl být definitivně odstraněn ukřižováním, stále žije. Brání se před ním zuby nehty, protože si nechce přiznat, že ho potřebuje, že je to jeho jediný Vykupitel a Spasitel, který mu přináší lék na všechny jeho neduhy. Kdyby měl tento svět jen trochu soudnosti a podíval se na posledních tři sta let svých dějin, musel by vidět zcela jasně, že čím více se snaží od Krista vzdálit, tím více rostou jeho problémy, nejistota a strach v míře, že už nikdo opravdu rozumný nemůže vidět žádné lidské východisko. Od chvíle, kdy si lidé usmysleli, že všechna moc pochází z lidu, stále zřetelněji zakouší svou bezmocnost. Není posláním křesťanů, aby se s tímto

světem domluvili, aby s ním co nejlépe vycházeli, aby mu nabízel nějakou zlepšenou morálku, ale aby svědčili tom, že Ježíš, **jiný Spasitel, vstal, žije** a není jiné cesty k záchraně než **přijmout tuto víru**. Všechno ostatní bude přidáno.

-red-

KNIHA O SVATÉM JOSEFU

Abatyše Marie Cecílie Baijova OSB (1694–1766) byla 23 let představenou kláštera Montefiascone u Viterba. Měla charisma obdivuhodné usebranosti a patření, které přecházelo až do extáze. V roce 1736 napsala knihu o sv. Josefu podle obsahů, které jí zjevil sám Pán Ježíš. Jak prohlásila, „bylo to jako dikto-

vání vnitřního hlasu, který mi sděloval obdivuhodné věci, které se staly“. Nikdy o svätém Josefu nic nečetla a napsala svou knihu jen podle toho, co jí oznámil Pán v duchovních sděleních. Kniha nyní vyšla v němčině pod titulem „Das Leben des heiligen Josef“ – Život svätého Josefa. Má 318 stran a stojí 15€.

Svatý oheň z Jeruzaléma

K nejsvětějším místům křesťanství patří Golgota, kde byl Ježíš ukřižován, a odtud je jen několik metrů vzdálený Ježíšův hrob v zahradě člena velerady Josefa z Arimatie, kde Pán na velikonoční ráno vstal z mrtvých. Uprostřed 4. století zde dal císař Konstantin postavit chrám Svatého hrobu s malou kaplí. Kaple je přímo nad Ježíšovým hrobem, který je ve skále a k jehož zpřístupnění se muselo vykonat mnoho uvolňovacích prací.

Přímo nad Božím hrobem, kde se sotva vejdou čtyři osoby, opakuje se již 1500 let každoročně ve stejném čase tzv. „zázrak ohně“. „Na Bílou sobotu se v chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě shromáždí velký počet věřících,“ napsal jeden velikonoční poutník. Protože v tento den přijde z nebe oheň, aby zapálil lampy.

Ano, tento nevysvětlitelný jev, prostřednictvím kterého se o Velké noci v chrámu Svatého hrobu zapalují svíce a uzavřené lampy samy od sebe, je jedním z nejstarších a nejdojemnějších obřadů, který je mnohonásobně dosvědčen od 4. století až po současnost především v pravoslavné církvi. A je tomu tak proto, že v roce 1246 opustili Jeruzalém s poraženými křižáckými vojsky i katoličtí křesťané. Do té doby slavili katolíci a pravoslavní navzdory církevní rozluce z roku 1054 ještě 200 let „zázrak svatého ohně“ pospolu; takovou sjednocující moc tento zázrak v sobě choval. Když pak v Palestině zůstali jen pravoslavní křesťané, stalo se to čistě pravoslavnou slavností, a proto o ní ostatní křesťané téměř ani nevědí. Co se tedy děje každoročně ve Svatém hrobě v chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě?

Kyrie eleison

Od 11.00 do 13.00 hodiny zpívají arabští křesťané zpěvy, které pocházejí až ze 13. století. Potom kolem 13. hodiny si davem razí cestu malá skupina vyslanců místních úřadů, která podle obvyčeje vstoupí do Svatého hrobu a kontroluje, zda se tam nenachází žádný zdroj ohně nebo světla, které by mohly vyvolat zdánlivý zázrak. Zapečetí hrob tak, jak to udělali na přání židů Ří-

mané, aby nikdo nemohl ukrást mrtvé tělo a potom říct: „Mesiáš vstal z mrtvých!“ Po prozkoumání a zapečetění Božího hrobu zpívá lid „Kyrie eleison“.

V 13.45 vstoupí do kostela pravoslavný patriarcha, kterého provází pestré procesí s nádhernými prapory. Tříkrát obejde Svatý hrob a zůstane stát před nízkým vchodem a tam složí na znak pokory a úcty svoje vzácná liturgická roucha před nastávajícím mystickým jevem, kterého mají být za malou chvíli svědky.

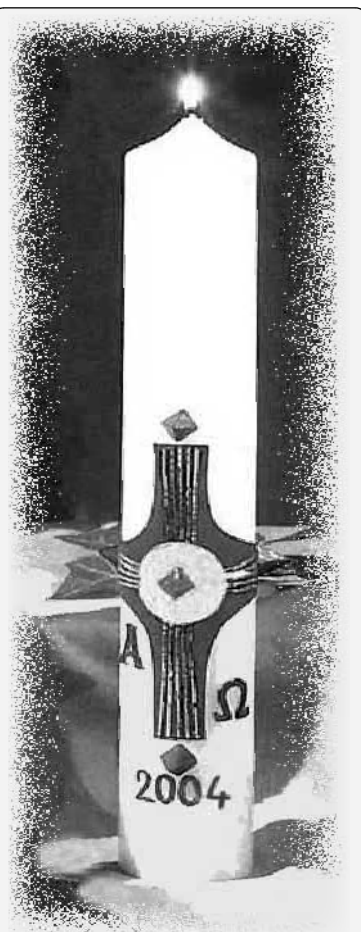
V kostele se zhasnou všechna světla a sfouknou všechny lampy. Celý chrám je ponořený do úplné tmy, zatímco patriarcha v bílé albě zcela sám vstoupí do kaple Božího hrobu se dvěma nerozřazenými svícemi.

V době, kdy se patriarcha modlí na kolenou u kaple Božího hrobu, panuje všude tma. Jakmile vyjde se svícemi, které byly zapáleny zázračným způsobem, ozývá se celým chrámem chvalozpěv. Světlo se velkou rych-

lostí šíří mezi všemi přítomnými věřícími.

V uplynulých letech vidělo vždy mnoho poutníků znovu na vlastní oči, že se v tuto svatou hodinu vznáší k chrámu Božího hrobu zvláštní modré světlo. Najednou zapálí svíce a zavřené olejové lampy, na které poutníci ani nedosáhnou a které visí z klenby na mnoha místech. Pravoslavný arcibiskup Alexius z Tiberias říká: „Už od mého mládí jsem každoročně asistoval při tomto obřadu a viděl jsem a prožil při tom mnoho nevysvětlitelných věcí. Když lidé prohlašují, že nevěří v pravost zázraku sv. ohně, nejsem z těch, kdo je koriguje, ale vím, že se mýlí.“

Jeho Blaženost Dioduros je od roku 1981 řecko-pravoslavným patriarchou Jeruzaléma. Žije tam od roku 1938 a od té doby byl každý rok přítomen zázraku svatého ohně v chrámu Božího hrobu. Jako patriarcha byl v kapli Božího hrobu mnohokrát očistým svědkem toho, jak se plameny jednoznačně zapalují Boží

ALELUJA - CHVALME PÁNA

Máš k tomu všechny důvody, neboť Zmrtvýchvstalý k tobě hovoří:

Já jsem ten, který je Nejvyšší.

Já jsem ten, kterého miluješ.

Já jsem ten, z něhož se raduješ.

Já jsem ten, jemuž sloužíš.

Já jsem ten, po kterém toužíš.

Já jsem ten, který naplňuje tvé tužby.

Já jsem tvé VŠECHNO.

Jelikož je tomu skutečně tak, očekává Pán od tebe radostnou službu. Proto nesmíš zahrabat dar veselí mysli, musíš námahy a strádání snášet s veselím, proto se musíš stále snažit o slunnou pohodu, proto dej duchu radosti načerpanému u Boha přetékat na druhé.

Velmi dobře se pro tebe hodí následující modlitba:

„Ó Pane, chci vždy konat to, co ode mne chceš - s radostí. Chci snášet to, co na mě sešleš - s radostí. Chci pracovat a působit - v radosti. Chci jít za tebou, kamkoliv mě voláš - s radostí. Osvěcuj mě a posiluj mě v tom.

Především však udržuj ve mně svou radost. Amen.“

Podle -sks- 16/2003

rukou: „Když zhasnou všechna světla, skloním se dolů a další cestu do nejnivnější místnosti hrobu, kde byl položen Kristus, musím najít zcela potmě. Tam si ve svatě bázni kleknu před místem, na kterém ležel po smrti náš Pán a odkud vstal z mrtvých. Že se mohu modlit na Svatém hrobě, na tomto místě, je pro mne

skými slovy se nedá popsat. Vypadá to, jako by kámen byl pokrytý vlhkým oblakem, ale je to světlo. To světlo se chová každý rok jinak. Někdy pokrývá jen kámen, jindy zaplaví celý hrob. Světlo nehoří. Po všechny roky, co jsem patriarchou, nikdy jsem si při tom nepopálil vous. Světlo je jiného původu než běžný

svatý okamžik. Odtud vystoupil Pán do slávy a rozšířil svoje světlo po celé zemi. My nazýváme tento chrám chrámem Zmrtvýchvstání. Podle mne to není náhoda, že svatý oheň přichází přesně na toto místo... Mnohem více jsem přesvědčený, že to světlo, které se každý rok zjevuje na Bílou sobotu, je totéž světlo, jakým byl obklopen anděl při Ježíšově zmrtvýchvstání. V samotném hrobě se potom modlím slavnostní modlitby, které se nám zachovaly po celá stáletí. Pak čekám. Někdy to trvá několik minut, normálně se však zázrak stane bezprostředně potom, co se pomodlím. Ze samého základního kamene, na kterém ležel Ježíš, vyjde nedefinovatelné světlo, zpravidla modrého zabarvení. Může se však změnit a nabývat různých barev. Lid-

oheň, který hoří v olejových lampách. V jistý okamžik se světlo změní ve sloupec, ze kterého mohou zapálit svou svíci. Když přijmu plamen a moje svíce hoří, vyjdu ven a podávám oheň dále, nejdříve arménskému patriarchovi, potom koptickému... Zázrak se mě vždy hluboce dotkne. Je to pro mě podnět k dalšímu obrácení... V pravoslavné církvi jsme svědky mnoha zázraků, např. když nám chtějí ukázat svou blízkost, jsou to pláčící ikony. Naším svatým daroval Bůh mnoho charismat. Ale žádný zázrak nemá pro nás tak pronikavý a symbolický význam jako zázrak ohně. To nám velmi zpřítomňuje Kristovo zmrtvýchvstání.“

Pramen: Niels Christian Hvidt, Zázraky - setkání nebe a země. In: Vítězstvo Srdce 28/2002

DIECÉZNÍ VYZNAMENÁNÍ

Arcidiecéze Denver v USA vyznamenala film Umučení Krista cenou „Imago Dei Award“. Arcibiskup Charles Chaput je již delší dobu jedním z největších zastánců a propagátorů filmu. Prohlásil: „Mele Gibsone, římskokatolická diecéze Denver Vám děkuje.“ Podle jeho hodnocení film přivádí miliony lidí k poselství Ježíše Krista. Cenu převzal před 500 hosty představitel Krista Jim Caviezel.

NOVÝ BESTSELLER

Doprovodná kniha k filmu „Umučení Krista“ v anglickém jazyce láme rekordy. V nakladatelství New York Times, které film nejostřeji kritizovalo, zaujímá tato kniha mezi bestsellery 2. místo. V hitparádě knih u Internetportal Newsmax se již vyšplhala na páté místo nejprodávanějších knih a dále stoupá.

VELIKONOČNÍ HYMNUS K NEŠPORÁM

K Beránka hodům královským,
když Rudým mořem
prošli jsme,
bělostným rouchem oděni,
zapějme Kristu, Knížeti:

Z horoucí božské lásky své
svou svatou krev nám dává pít,
těž údy těla slavného
Kněz - Lásku v pokrm nabízí.

Veřejí krví potřených
se děsí Anděl záhuby.
Moře se roztoupilo,
však nepřátelé utonou.

Kristus je naším Beránkem
i žertvou velikonoční.
Pro čisté duše čistou je
a zákonitou obětí.

Nebeskou touto obětí
je kníže pekla poroben.
Jsou pouta smrti zlomena
a život se stal odměnou.

Kristus si peklo podrobil,
vítězně vztyčil korouhev.
Již nebe bránu otevřel,
tmy krále vleče v řetězu.

Ježíši, navždy srdcím všem
velikonoční buď radostí.
Od smrti hříčů vysvoboď,
ty, které Život obrodil.

Buď Bohu Otcí sláva, čest,
i Synu, který z mrtvých vstal,
též Duchu Utěšiteli
po všechny věky vzdávána.
Amen.

Nejdříve přichází víra, pak morálka...

Nikoliv papež a koncily určují, čemu je třeba věřit,
ale víra je závazná i pro učitelský úřad

„Bůh ano – církev ne!“ Tato věta platí pro většinu z 6 miliard obyvatel této planety. Protože neznají Církev. Ale co s těmi, kteří byli pokřtěni a přišli do styku s touto institucí, která o sobě tvrdí, že ve jménu Boha hlásá celou pravdu o člověku a jeho určení? Veřejnost nahlíží na Církev převážně jako na úřadující církev a jako takovou ji směřuje podobně jako jiné instituce především s jejími slabostmi a chybami. Nedostatek kněží a přestárlý klérus, finanční a mravní skandály a „historická břemena“, jako vztah k židům, případy sexuálního zneužívání, prodej a bourání církevních budov, což média hodně zajímá. Toto všechno se pramálo hodí k tomu, abychom rozpoznali v Církvě Boží působení.

Je to však dostatečný důvod k tomu, abychom dali Církev stranou a hledali si „přímou linku tam nahoru“? Především by bylo fair dát ona odjinud přikládaná měřítká na chvíli stranou a ptát se přímo Církvě po jejím vlastním pojetí, protože ona se sama nechápe jako institucionální svazek principů, nýbrž jako život.

Omyl koherence

Ale nejdříve k těm „starým hříchům“ a k víře jako „etickému“ nebo „morálnímu“ principu. Přirozeně, křesťané, rytíři, biskupové a papežové se v dějinách křesťanství dopustili chyb a způsobili pod křesťanským praporem také zlo svou krutostí. Přesto v redakcích i v kostelních lavicích straší mnoho předpokladů, klíše, pomluv a bludů. Předsudky vedou ke sporům o to, zda si Církev může osobovat právo být nástrojem spásy, a tyto předsudky posloužily v minulých stoletích mnoha „intelektuálům“ jako mohutný morální klacek k tomu, aby podkopávali věrohodnost Církvě.

Ovšem rozhodující omyl, jehož kořeny sahají až k osvícenství, je omyl koherence, falešný předpoklad, že Církev může ideály hlásat jenom tehdy, jestliže sama těmto ideálům odpovídá. Z toho pak zpětně vychází výtka: Jak si může Církev vůbec dovolit hlásat ctnosti a morálku, když se jich sama nedrží?

Tento omyl je proto předsudkem, protože spočívá na falešném předpokladu, že katolická víra je nejdříve morální učení, etika odpovídající židovsko-křesťanskému obrazu Boha a člověka.

Co však bylo revoluční novostí, skrze kterou křesťané ještě docela mladé církve dobyli celý tehdejší známý svět? Bylo to snad volání: Vyvinuli jsme supermorálku? U nás je všechno správné a mravné! Hlásal snad Pavel v Areopagu: Naše morálka je ta nejlepší! Nebo snášel Štěpán své mučednictví se slovy na rtech: Pro tyto hodnoty stojí zato zemřít! Nikoliv. Volání, které stojí na konci evangelií a Skutků apoštolů a prvních spisů je stále totéž: **ON vstal z mrtvých!** Ten, který mohl říct a řekl, že je Boží Syn, byl ukřižován a pohřben, ale třetího dne vstal z hrobu, jak stojí v Písmu. ON je Mesiáš, kdo ho následuje, nad tím ztratily hřích a smrt svou moc.

Žádný „krásný a zdravý svět“

Církví, jejímiž základními větami víry je nauka o narušené přirozenosti a hříšnosti člověka, nemůže opravdu nic otrástit, ani když ve svých vlastních řadách prožívá narušenou přirozenost. Mohli bychom přímo říct: právě tím se cítí potvrzena. Poslání Církvě na zemi není tak, že má z kořene vyhladit ze světa všechny hříchy. Projekt „krásného a zdravého světa“ není křesťanský. Kdo chce vyhla-

dit hříchy, musí současně vyhladit člověka. Žádný div, že komunistické systémy, které ve svých principech byly vždy velice moralizující systémy, přinášejí se svým spásným učením vždy také jedno: převýchovné tábory a gulagy. V Církvě je tomu jinak: ona je místo, kde hříšník vždy znovu nachází odpuštění a přirozeně také sílu k novému začátku. „Jdi a už nehřeš,“ řekl Ježíš cizoložnici. Ale i tehdy, když hříšník znovu padá, musí v Církvě prožít, že není zatracen. A při třetím, čtvrtém, desátém, dvacátém pádu stále totéž. Spravedlivý hřeší sedmkrát denně, říká evangelium. Tedy nekonečně často.

Zní to nejdříve silně jako pokrytectví, jako volná jízdenka k lehkovážnému životu. Bylo by to krásné. Ale křesťanství žádá něco radikálního, něco, co nachází své naplnění nikoliv v rovině mravů a slušnosti. Komunistická morálka láme vůli „hříšníka“ a smývá s ním tak dlouho, až se začlení do systému (třeba jako mrtvola v masovém hrobě). I křesťanská morálka chce, aby se hříšník změnil, aby se posvěcoval. Ale musí to dělat svobodně. Bez gulagu, bez nucení, jen silou uznání Toho, který přemohl smrt a žije ve své Církvě.

Sebepojetí Církvě

Ale zpět k otázce sebepojetí Církvě, která není institucionální svazek principů, ale život.

Katolická nauka zná především dva pojmy, kterými se vyznačuje její život: lid a tělo. Církev jako Boží lid, který si svého Boha nehledá, nýbrž který si zvolil sám Bůh, aby zřídil na zemi své království. A Církev jako tělo Kristovo, jako společenství milosti těch, kteří patří k tomuto „organismu“ skrze křest a prožívanou příslušnost k Církvě apoš-

tolů a jejich nástupců, tělo, skrze které chce být Bůh přítomen ve světě. Všechny jiné otázky, ať už se týkají slabých nebo silných stránek „církevního personálu“ nebo velkých selhání v minulosti, se zde jeví jako druhořadé. Když se Bůh zjevil na světě, když přišel jako Ježíš a Boží Syn, zjevila se hledajícím, bloudícím, hádajícím a soudícím se lidem Pravda. A když tato Pravda dále žije v Církvě, musí se jí „instituce“ podřídit. Pak je tato pravda, to znamená Církvě svěřený poklad víry, větší než ona sama.

„Co je to poklad víry?“ ptal se již velký anglický teolog Henry Newman a dal tuto odpověď: „*Je to to, co ti bylo svěřeno, nikoliv to, co sis objevil; to, co jsi přejal, a nikoliv to, co sis vymyslel; není to věc chytrosti, nýbrž učení; nic k soukromému použití, nýbrž veřejná tradice.*“ Tato věta popisuje skutečně sebepojetí Církvě. Nikoliv nositelé úřadu, jako papež a biskupové, určují, jak je víra formulována. Víra určuje to, co může učitelský úřad formulovat.

Neurčují to synody a koncily?

Něco jiného je, že Církev v průběhu dějin musí odpovídat na stále nové otázky, které jí předkládají vědecký pokrok, kulturní vývoj a dokonce i život věřících. Na otázky dnešní medicíny, ovlivňující lidský život od okamžiku početí, první křesťanská století ani nepomyslela. Dnes se musí Církev zabývat i prenatalní diagnostikou a umělým oplodněním. Jedná se o aktuální normy a směrnice, které mají vazbu na nauku katolické víry, ale které tuto víru nijak nemění.

Na jedné straně je víra Církvě dána, na druhé straně se v mladém Církvě rozvíjejí konkrétní poznatky víry. Jak to spolu souvisí? Nebyly to nakonec koncily a synody, které určily, v co má jednotlivec věřit?

S Církví v prvních stoletích to bylo jako s mladým člověkem. Aby se jako dospělý mo-

hl orientovat v životě a vzít ho sám do svých rukou, obdrží již na počátku své pozemské existence důležité informace. Již jako kojeneček poznává, kdo je jeho matka a otec, pochopí, že je samostatný subjekt ve velmi mnohoznačném prostředí, a doví se svoje jméno. Rozlišuje sen, fantazii a skutečnost, poznává svoji rodinu, dělá si představu o své obci nebo městu, pak o své zemi a nakonec o světě. Později začne přemýšlet o spontánních dojmech a formulovat své názory, které ho spojují s ostatními lidmi: že nestvořil sám sebe, že budoucnost je nejistá a smrt nevyhnutelný fakt. Tato síť „souřadnic“, ve které se člověk pohybuje, je stále hustější. A čím jistěji se pohybuje, tím je pro něho spolehlivější. Nakonec se umí sám „orientovat“, mnoho z toho, co dříve přijímal v důvěře ke svým rodičům nebo učitelům, nyní se stává jeho vlastní jistotou.

Nikoliv vlastní výmysl

Podobně je tomu s křesťanstvím. I ono sbíralo v průběhu doby vědění a dobývalo náhledy, které si nedávalo samo, ale které muselo nejdříve pochopit. Víra, kterou papež a biskupové předkládají věřícím, si Církev uvnitř „nesnesla“, nýbrž přišla k ní zvenčí. Tak jako si mladý člověk svou rodinu, svůj původ, svoje prostředí a svoje nadání nevymyslel, nýbrž byl do nich postaven, tak i Církev ve všech dobách se cítí ve stavu, že jí něco přirůstá. Je to možno nazvat tradicí nebo mluvit o „nejvlastnější historii“, z níž se může Církev stejně málo vymanit jako člověk, – došlo by k něčemu jako amnézii, a to je duševní choroba (ztráta paměti).

Že papež a velké koncily nebo synody biskupů nemohou ani měnit Krédo, ani např. odbourat svátosti a ustanovit nějaké nové, to má zde svůj důvod. Znásilnili by tím svoji minulost, zradili by vědění, které Církev v průběhu doby získala sama o sobě, o svých počátcích a tradicích.

Zmrtvýchvstání Páně (mozaika v klášteře Hosios Loukas v Řecku), vlevo David a Šalamoun, vpravo Abrahám a Eva

Povrchní představy o dějinách křesťanství mohou někdy vyvolat dojem, že Církev se svými dogmaty a hierarchií spadla z nebe někdy v temném středověku. Ale právě středověk měl velmi vypěstovaný cit pro to, že víra stojí na historickém základě. Oltářní obrazy, sochy, fresky, vzácné miniatury v klášterních rukopisech, stejně jako kameny v obrazových cyklech románských a gotických katedrál, to všechno je jediný a jasný odkaz na původ křesťanství, jak se rodilo ve třech letech Ježíšova působení u jeho učedníků, především pak dvanácti apoštolů, kteří mu stáli nejbliže, jako něco zcela nového. Ani ve snu by tito apoštolové nebyli pomyslili, že zaslíbení Mesiáše, které bylo každému Židu z Písma důvěrně známé, se právě po obsazení země Římany naplní tímto způsobem.

Neobyčejné, skandální, hanebné

Nejen podobenství a nauka rabbiho z Nazareta byly nové, i jeho řeči o Otcích, o sobě jako jeho Synu a o Duchu byly neobvyklé, ba přímo skandální. Ale jeho potupná smrt, jeho zmrtvýchvstání po třech dnech a konečně zcela neobyčejné události o prvních Letnicích, to všechno se stalo nečekané a vůbec to ne-

zapadalo do hotových konceptů. A přesně tak, jak se to stalo, to také apoštolové a učedníci předávali dále. Tak se dal do pohybu příběh, který vyšel z jedné římské provincie na východním okraji Středozevního moře a během staletí zasáhl celou zemi až k lidem 21. století.

První velký triumf pro křesťanství bylo obrácení Římské říše skrze Konstantina. Ten v rozhodující bitvě, týkající se vnitřních rozepří tehdejší doby, postavil své vojsko pod ochranu Boha křesťanů a nesl v čele jeho znamení.

Přes velkou početní převahu protivníka dobyl u bran Říma roku 312 skvělé vítězství. Když se s jeho nepřáteli propadl Milviův most, pokládali to současníci za Boží znamení. Konstantin vyhlásil v Miláně edikt, který zaručoval křesťanům svobodu vyznání.

Naději, kterou vkládal do tohoto obrácení, vyjádřil Konstantin v minci, kterou dal razit. Ta ukazuje Kristův monogram a nápis: „Spes publica“ – veřejná naděje, politická naděje. Tváří v tvář této naději znamenal šok rok 410, když Římskou říši zaplavili Gótové a obsadili i město Řím. Politické naděje Konstantinovy se nenaplnily. Proto se i mnoho křesťanů ptalo, proč nebyli Petr a Pavel

schopni ochránit město, kde jsou jejich hroby.

Tři nejdůležitější úlohy Církve

V této bezradnosti sáhl západní církevní učitel Aurelius Augustinus k peru. Někdejší pohanský řečník si položil kritickou otázku o běhu světových dějin a vyložil ji zcela nově. Zda Řím padl do rukou nepřátel nebo ne, není rozhodující. Základním tématem světových dějin není osud Římské říše, nýbrž působení „civitas Dei“ – Božího království a jeho střet se silami zla. Do tohoto boje je zatažen každý jednotlivec, každý jednotlivý člověk rozhoduje o tom, do které *civitas* patří.

Toto pojetí znamenalo zcela novou koncepci světových dějin. Nejedná se v první řadě o osud velkých polických celků, o vzestup a pád států a národů. Dějiny získávají spíše hluboce teologický výklad, ve kterém získal každý člověk světodějny význam. Protože každý člověk má díky Boží lásce nenahraditelnou cenu. Není tu už nikoho, jehož osud by byl nezajímavý a mohl být pokládán za nevýznamný. Odtud později vzešla základní myšlenka o důstojnosti jednoho každého člověka, která se rozvinula jako politický postulat.

Církev je tam, kde má věřící zakoušet a prožívat důstojnost, kterou mu přiznal sám Bůh. Řeč o Boží lásce zůstává abstraktní, když ti, kteří trpí nouzí, nedostávají pomoc skrze církevní díla milosrdné lásky. Jak velká je tato důstojnost, zůstává lidem skryto, dokud se jim nehlásá, co Bůh pro ně v dějinách vykonal. A zůstával by zde opuštěný a osamocený, kdyby se mu neukázalo společenství s Bohem ve svátostech. Právě toto: **udělování svátostí, hlásání Božího slova a péče o chudé a strádající**, to je ten nejvlastnější úkol, který byl svěřen Církvi. V tom nabývá každý jednotlivec jistotu, že ho sám Bůh nese životem.

*Z Komma 21/2004
přeložil-lš*

Rány Ježíše Krista

Evangelista Jan líčí: *Navečer toho prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se (Jan 20,19–20). Jan dále vypráví: *Tomáš, jeden ze dvanácti, zvaný Bliženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevlořím svůj prst na místo hřebů a nevlořím svou ruku do jeho boku, neuvěřím!“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Pak vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku! A nebud' nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,24–27).**

Také v Lukášově evangeliu vyzývá Ježíš zmatené učedníky, kteří jsou shromážděni v Jeruzalémě: *„Podívejte se na mé ruce a nohy, že já to jsem“ (Lk 24,39).*

Ježíšovy oslavené rány

Je velice významné, že Ježíš po slavném vzkříšení ukazuje svým učedníkům rány. Nejsou zahojené, nýbrž oslavené. Před vtělením byl Ježíš od věčnosti *Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, jedné podstaty s Otcem*. Vtělením jako věčné Slovo přijal přirozenost služebníka, stal se podobný nám lidem, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to smrti na kříži (Fil 2,8). Nyní je věčným Bohočlověkem nebo, jak říká symbolicky Jan ve Zjevení, je *Beránek, který je světlem* (srov. Zj 24,23).

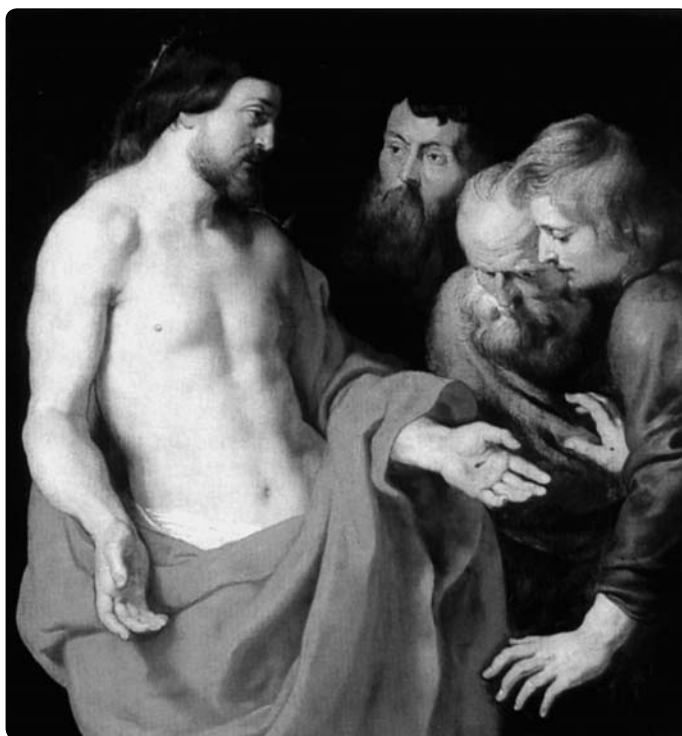
Ve svém prvním listě předkládá nám Petr před oči *Ježíšovy rány. Jeho ranami jste uzdraveni: byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší* (1 Petr 2,24n).

Ježíš jako Vykupitel a Spasitel nese na svém oslaveném, zmrtvýchvstalém těle naše hříchy. Kardinál Scheffczyk ve své knize „Vira a životní inspirace“ píše o „přesahování skrze vykoupění dosaženého božského života z oslaveného Krista a lidí“. *„Pánova moc současně vysvobozuje lidstvo z pout smrti a dává mu účast na nesmrtelné existenci a věčném životě.“*

Co děláme se svými zraněními?

Príslovi říká, že „čas hojí rány“. Rány se mohou také zacelit. Mohou však být oslaveny? Pavel je strašně zraněn. Píše o tom v prvním listu Korintánům, jak *Bůh vykázal apoštolům poslední místo. Stali jsme se podívanou pro svět, anděly i lidi*. Mluví o hladu, bití, pronásledování, pomluvách. *Jsem jak odpadky, které lidé odhazují, všichni námi pohrdají ještě teď* (srov. 1 Kor 4,9–13).

Co znamenají tato zranění? Pavel říká v listu Kolosanům: *Raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap. Má z toho prospěch jeho tělo, tj. Církve* (Kol 1,24).

Peter Paul Rubens (1577–1640): *Nevěřící Tomáš, Aversa*

BISKUPOVÉ DOPORUČUJÍ GIBSONŮV FILM „UMUČENÍ JEŽÍŠE KRISTA“

Filipínští biskupové výslovně doporučují nový Gibsonův film. Arcibiskup Fernando Capalla zdůraznil, že film nás přivádí zpět k tomu nejpodstatnějšímu z naší víry, a to především k vědomí, že naše hříchy jsou skutečnou příčinou Ježíšových bolestí a utrpení. Americký biskup Di Marzio z Brooklynu v New Yorku označil film za „silné duchovní poselství“. „Po zhlédnutí tohoto filmu se budu jinak modlit křížovou cestu a bolestný růženec než dosud.“

Také papežský postní kazatel Raniero Cantalamessa se plně postavil za Gibsonův film. Gibson má podle něho právo představit nejlivnější skupinu Židů, kteří byli odpovědní za Kristovu smrt. To neznamená, že je možno vinu přenášet na všechny Židy. Jediná vina, která se přenáší z člověka na člověka, je dědičný hřích. Tou jsou postiženi všichni lidé.

Krása ran mého oslaveného těla

Ve vyznání víry vyznáváme: *Věřím v tělo vzkříšení a život věčný*. V listě Římanům vyjadřuje Pavel tuto naši víru slovy: *Když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás* (Řím 8,11).

Korintány upozorňuje Pavel, jaké by to mělo důsledky, kdyby zmizela víra ve zmrtvýchvstání: *Jestliže tedy mrtví nevstávají, nevstal ani Kristus. Ale jestliže Kristus nevstal, vaše víra nemá cenu...*

Ale Kristus z mrtvých vstal (1 Kor 16,20).

Mohli bychom si myslet, že postačí, když k patření na Boha dospěje duše. Ale Bůh povznesl vtělením svého jednorozného Syna, jeho ranami, utrpením a smrtí také lidské tělo k důstojnosti chrámu Ducha Svatého. Kardinál Scheffczyk z toho vyzovuje: *„V události spásy se naplnilo vykoupění těla. Tím dosáhla celá skutečnost člověka stavu naplnění a byla povznesena k dokonalému společenství s Prvorozeným mezi mrtvými* (Kol 1,18). Na našem těle lpí naše pozemská životní minulost. Když nyní myslím podobně jako Pavel na všechny události osobního života, které mě zranily, neměl bych je vložit *do Srdce Bohočlověka*, aby se moje rány pouze nezaholily, nýbrž byly láskou oslaveny? Oslavené rány budu součástí krásy našeho oslaveného těla.“

Neměli bychom být za to vděční, že nám Bůh pomáhá, abychom se stali hodni krásy našich oslavených ran? Proměna utrpených ran na drahokamy neodpovídá sice našemu lidskému smýšlení. Jak však poznamenává Pavel v 1. listě Korintánům, *produchovnělý člověk má jiné smýšlení než člověk zpozemštělý: Naše myšlenky jsou myšlenky Kristovy* (1 Kor 2,16).

Na Velký pátek mnoho křesťanů uctívá a s bolestí líbá Kristovy rány. O Velikonocích jsou tyto rány oslavené a my je ve velikonoční radosti obdivujeme.

Z-sks-15/2003 přeložil -lš-

Dát se uchvátit Ježíšem

O velikonoční neděli slavíme nejstarší a největší svátek křesťanství. Slunce velikonočního rána, nový a nepomíjící život, svítí v srdcích všech křesťanů od první velikonoční slavnosti. I nás chce naplnit nadějí, že náš pomíjící smrtelný život je spjat s věčným Božím životem a že v něm budeme oslaveni, tak jako byl oslaven Ježíš ve svém zmrtvýchvstání. Probouzení jara v přírodě je podobenstvím zrození nového věčného života v Kristově zmrtvýchvstání.

Ve světle tohoto tajemství poznává křesťanství hlouběji celou Ježíšovu cestu od jeho narození. Bez Velikonoc by Kristův kříž byl jen strastiplným koncem ubohého lidského života a ztroskotáním jeho božského poslání. Teprve ve velikonočním světle poznáváme opravdu Božího Syna, který s námi sdílel smrtelný osud, abychom pak ani ve smrti nebyli odděleni od Boha. Ve světle velikonočního rána poznává křesťanství již v Ježíšově narození příchod Vykupitele světa. Jas velikonočního slunce proniká celý náš život. Každou neděli slavíme návrat toho dne v týdnu, ve kterém Ježíš vstal z mrtvých. Každá neděle je jako malé Velikonoce. Proto se stala neděle svátečním dnem místo židovského sabatu. Slavíme neděli, první den v týdnu, jako symbol a počátek nového stvoření, který nám zaručuje v Ježíši Kristu věčný život. Základem pro křesťanskou velikonoční radost je svědectví apoštolů, kterým se zjevil živý zmrtvýchvstalý Pán.

Zpráva čtvrtého evangelia o Marii Magdaléně a jejím setkání se zmrtvýchvstalým Pánem je ten nejněžnější velikonoční příběh, který si první křesťané vyprávěli a který se nám zachoval. Vyprávění o tomto setkání má jiný význam než výčet svědků, který nám předává Pavel. U Pavla jde o sebezjevení Zmrtvýchvstalého, na kterém spočívá víra Církve. Vyprávění o setkání s Marií chce říci něco jiného. Ukazuje, jak víra ve Zmrtvýchvstalého člověka vzniká. Na příkladu Marie Magdalské Jan uka-

zuje, jak tato víra, která proměňuje náš život, může vzniknout i u nás. Dvě zvláštnosti tohoto vyprávění si zaslouží obzvláště pozornost.

První zvláštností je, že Marie Magdalská Ježíše nepoznala, když plakala a Ježíš stál za ní a zeptal se, proč pláče. To je udivující. Vnější zjevení Zmrtvýchvstalého je samo tak málo významné, že ani žena, která patří k okruhu důvěrně známých, ho hned nepoznává. Údaj, že ho pokládala za zahradníka, nahrává kritice, s jakou přicházeli k prvním křesťanům židovští odpůrci velikonočního poselství. Říkali, že apoštolové Ježíše vůbec neviděli, nýbrž zaměnili náhodného zahradníka s jeho postavou a pak tvrdili, že Ježíš vstal. Jan tento argument zcela obrací: Marie si naopak nejdříve myslela, že je to zahradník, ale ve skutečnosti to byl Ježíš. Jak si však mohla být jista, že je to Pán, když jeho vnější zjevení, ve kterém ho potkala, ji nepřivedlo k tomu, aby ho rozpoznala? To je ta druhá zvláštnost, kterou Jan vypravuje: Ježíš, kterého Marie nepoznala, ji oslovuje jménem, a tu hned ho Maria poznává. Tak si můžeme být jisti přítomností Zmrtvýchvstalého. I nás oslovuje naším jménem, každého jednotlivého z nás. Jenže my to snadno přeslechneme. Hluk světa je často silnější, než abychom mohli uslyšet Pánův hlas, který nás volá naším jménem. A přece jsou v každém lidském životě okamžiky, ve kterých proniká tento hlas přes zaneprázdněnost našich všedních dnů, okamžiky, kdy slyšíme jakoby hlas z jiného

světa. Naslouchejme tomuto hlasu! Odpovězme s Marií: Rabboni, Mistře! To promění náš život. Možná že teprve dodatečně nám bude jasno, že v tomto okamžiku k nám promlouval Ježíš. Ale ani tak není pozdě zažít, jak všechno ozářilo nové světlo.

Snad tušíme, proč se Ježíš po zmrtvýchvstání zjevuje v různých podobách. Jeho nejvlast-

nější postavu, proměněnou do nepomíjícího života, nemůžeme poznat. Ale můžeme se jím dát uchvátit, když slyšíme jeho hlas, který nás volá naším jménem. Můžeme se jím dát uchvátit, když nás zve k Eucharistii. Ani zde není Zmrtvýchvstalý viditelný a uchopitelný jako chléb, který jíme. Přesto se náš život proměňuje silou jeho skutečné přítomnosti tak, jako se proměňuje silou jeho slova chléb na jeho tělo a víno na jeho krev, způsoby jeho skutečné osobní a živé přítomnosti. To je síla velikonočního světla, síla nového života, která chce prosvětlit náš smrtelný život a všechno stvoření.

*Directorium spirituale
Z-sks- 16/2003 přeložil -lš-*

VELIKONOČNÍ HYMNUS K RANNÍM CHVÁLÁM (asi 5. století)

Červánky nebe zbarvuji,
vzduch chválami se rozechvěl,
svět velkým zvučí jásetem,
zatímco stěná podsvětí.

Vždyť ze všech nejmocnější Král
z hlubiny smrti vyvádí
sbor Otců osvobozený,
aby se těšil z života.

Zbytečně stráží mocná stráž
hrob opatřený pečeti.
Svůj triumf Vítěz dovršil:
Svým pohřbem pohřbil samu Smrt.

„Již dost je pláče, dost je slz,
Plná je míra bolesti:
Hle, povstal ten, jenž zničil smrt!“
Tak volá anděl zářící.

Ježíši, navždy srdcím všem
velikonoční buď radostí.
Od smrti hříchů vysvobod',
ty, které Život obrodil.

Buď Bohu Otcí sláva, čest,
i Synu, který z mrtvých vstal,
též Duchu Utěšiteli
po všechny věky vzdávána. Amen.

Ježíš musí kralovat

Blahoslavená sestra Marie od Ježíše
 (*28. května 1841, † 27. února 1884)

Kdybys potkal mladou dívku, inteligentní, kultivovanou, sladkou a pevnou, oslňující krásou a svatostí jako anděl, neokouzila by tě svým půvabem? Mluvím o Marii Deluil-Martinyové, narozené v Marseille 28. května 1841 v noblesní katolické rodině. Byla velice živá; ještě jako dítě se sama začala učit latinu a zvládla ji tak, že dokázala touto řečí s kýmkoliv rozmlouvat. Pošlou ji na studia do školy sester Navštívení v Marseille, kde se stává známá svými uličnickými kousky. Ale dokáže se usebrat k modlitbě, jako by pro ni neexistoval okolní svět, je pokorná a mírná a červená se, když ji vychvaluji pro její studijní úspěchy.

Ale stále nové žerty a taškařiny pokračují... Často přichází do kláštera na návštěvu marseilleský arcibiskup mons. Evžen de Mazenos, přítel rodiny Deluil-Martinyů, a sestry mu vypravují v její přítomnosti o zmatcích, které dokáže způsobit, jen aby ji pokořily. Arcibiskup svatého a prorockého ducha naslouchá pokojně a odpoví s úsměvem: „To bude svatá Marie z Marseille.“

Moje duše je oltář

Marie udělala velký objev: Ježíš se v Eucharistii obětuje Otci na oltáři podobně jako na kříži. Ježíš je skutečně přítomný ve svatostánku, a to se jí jeví tak krásné, že je takřka u vytržení, jen když o tom mluví. Během přípravy na první svaté přijímání často říká své přítelkyni: „Představ si, v tom okamžiku je Ježíšova krev v kalichu přinášená v oběť, za nás!“

22. prosince 1853 přijímá první svaté přijímání, měsíc nato 29. ledna 1854 biřmování z rukou mons. De Mazenos (kterého později 3. prosince 1995 zařadí Jan Pavel II. mezi světce). Od té doby chce Marie být s Ježíšem jedinou bytostí, chce žít

v jeho Srdci, obětovat se s ním v eucharistickém kalichu. Přistupuje často ke svatě zpovědi v touze po čistotě a milosti. Ke svatému přijímání přistupuje, jak jen může, a prohlubuje svůj důvěrný styk s Ježíšem.

Chci jen jeho lásku

Absolvuje studium v koleji Ferrandière blízko Lyonu a pak jako 17letá po návratu domů napíše: „První povinnost je poslouchat Boha. Koho bych mohla milovat? Jedině Ježíš je láskyhod-

ho času, aby mohla uskutečnit své povolání.

Vrací se domů a s velkou pozorností se věnuje svým drahým, rodičům, sestrám a mladšímu bratroví. Odmítá manželství a žije jako Bohu zasvěcená osoba uprostřed světa. Žije jen s Ježíšem a pro Ježíše.

Vejde do styku s kláštelem Navštívení v Bourgu, zapíše se do asociace „Čestná stráž Ježíšova Božského Srdce“ a usiluje, aby každý den strávila hodinu v nejtěsnějším spojení s Ježíšem přítomným ve svatostánku.

Rozšiřuje asociaci mezi biskupy, kněžími a věřícími se záměrem, aby bylo co nejvíce modliteb za svět, za odčinění hříšců,

Marie zná pletichy bezbožných a ví, co připravují proti Ježíši Kristu a proti jeho Církvi. Ale nikdo ji v její aktivitě nemůže zastavit. V roce 1865 potká v Bourgu Dona Daniela Comboniho a stává se jeho spolupracovnicí modlitbou a osobním přispěním na jeho africké misie. Také papež Pius IX. je informován o činnosti *malé Marie* a je jejím obdivovatelem.

Proti machinacím Božích nepřátel, kteří chtějí udělat ze světa jen království člověka, bojuje ze všech sil, protože jen „Kristus je ten, který musí kralovat“, protože Bůh chce, aby svět byl jeho královstvím. V roce 1866, když očekává osvětlení pro svou budoucnost, svěří se Marie duchovnímu vedení jezuity Jeana Calage a odhalí Boží záměr: „Budu adorací Nejsvětější Trojice skrze eucharistické Srdce Ježíšovo... Ježíš udělal z mé duše oltář, na kterém se obětuje Otci.“

Zakladatelka a mučednice

Cítí, že má uvést do života dílo, ve kterém se členové spojí s Ježíšem, veleknězem i obětí, aby ve společné oběti získali pro Církev mnoho svatých kněží, aby odčiňovali svatokrádeže, rouhání a znesvěcování Eucharistie a pronásledování řeholníků, které se v Evropě rozpoutalo. Otec Calage ji připravuje na založení nového řádu. Na prvním místě však stojí apoštolát uprostřed společnosti, i když je po roku 1870 velmi obtížné a riskantní projevovat se jako militantní katolík a nenazít na moc nepřátel Církve jak ve Francii, tak v celé Evropě.

Je skutečným vzorem pro mladé angažované katolíky také v dnešním světě, který je nutné přivést ke Kristu. Konečně v roce 1873 na svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Berchemu nedaleko Anversy Marie Deluil-Martiny s malou skupinou mladých žen, kterou zformovala, obléká bílý závoj a stává se matkou Marií od Ježíše. Zrodila se nová řeholní společnost, dcery Ježíšova Srdce.

Blahoslavená sestra Marie od Ježíše

ný. Cesta, kterou ukazuje, vede do nebe. V okamžiku smrti bych nechtěla milovat nikoho kromě něho jediného.“

Je si jista, že Bůh ji chce jen pro sebe.

Vypraví se do Arsu na poradu k svatému faráři. Ten jí předpovídá, že bude potřebovat mno-

aby se šířila adorace před Nejsvětější Svátostí. Je Ježíšovou neochvějnou apoštolkou, až sklídí posměch nejlaičtějších pařížských deníků za svůj apoštolát soustředěný na Ježíše, jediného Spasitele světa, Ježíše, kterého tak mnozí odmítají a budují svět bez něho a proti němu.

Znak řeholní společnosti dcer Ježíšova Srdce

Žijí pro eucharistického Krista v denní účasti na mši svaté, jeho oběti, v ustavičné adoraci před svatostánkem ve dne v noci za kněze a za církev, tak, jak to matka Marie vždy chtěla: „Hostie je nerozlučnou součástí mého života a nechtěla bych se od ní nikdy vzdálit.“ Inspiruje se posledními lety života Panny Marie po nanebevstoupení Páně, kdy žila sama ve vzpomínkách na Kalvárii, v přípravě na Eucharistii a v modlitbě za rodici se církev a její apoštol.

Zbývá jí deset let života. Mladá matka zakládá ještě několik klášterů - v Aix-en-Provence a v La Serviane nedaleko Marseille, v zámku, který byl jejím vlastnictvím. Přichází mnoho mladých žen, aby se zasvětily Ježíši a kráčely ve stopách této obdivuhodné ženy. Na odpad, na zapírání Krista a na boj proti církvi, která má být zničena, na spiknutí proti kněžství a Eucharistii odpovídá matka Marie od Ježíše modlitbou a aktivitou: „Svět nechce znát Ježíše Krista. Odpovězme na tyto satanské úklady se zjev-

nou rozhodností: Ježíš musí kralovat, protože jemu patří vláda nad věky a všechny národy jsou jeho vlastnictvím.“

Ale taková žena, i když je v klášteře, je velmi na obtíž. 27. února 1884 padá zastřelena revolverem Luise Chavea, klášterního zahradníka, anarchisty, který jí prostřelil hrdlo z nenávisťi k víře. Matka Marie od Ježíše se stává pro Krista pannou a mučednicí.

I přes četné obtíže se její dílo dále šíří a nikdo je nemůže zastavit: z Francie dospěje do Benátek a do Říma.

22. října 1989 ji Jan Pavel II. pozvedl k účtě oltáře. Blahoslavená Marie od Ježíše, tak neoby-

Papež Jan Pavel II. při své návštěvě kláštera dcer Ježíšova Srdce

čejně působná a tak přesvědčivě aktuální jako by žila dnes, každému, kdo se k ní přiblíží, odhaluje pravdu o naší době, abychom se zmobilizovali k obdivuhodnému poslání a k horoucí lásce k Ježíši a k jeho nejsvětější ze všech svátostí.

Z Maria Ausiliatrice 3/2004 přeložil -ls-

Tělo blahoslavené sestry Marie od Ježíše je vystaveno v prosklené rakvi

Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes vás zvu, abyste se otevřely modlitbě. Zejména nyní, v tomto čase milosti, otevřete svá srdce, děti moje, a projevte Ukřižovanému svou lásku. Jen tak objevíte mír a modlitba potече z vašeho srdce do světa. Buďte příkladem, děti moje, a pobídkou k dobru. Já jsem vám blízko a všechny vás miluji.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 3. 2004

Nenajdeme-li Boha na kříži, nikdy ho nenajdeme

Máme jen jeden život, abychom milovali. Na konci života zporujeme, že vše, co není láska, nestálo za to, aby to bylo prožíváno, nestálo za to, abychom tomu věnovali čas, tolik energie nebo tolik peněz. Bůh je jen láska a nic mimo něj nepotrvá pro šťastnou věčnost. Láska nás zve přetvořit se v něho; stát se láskou je smyslem celé pozemské pouti. Ale pravá láska je „zdarma“, neočekává nic oplátkou. Proto milovat Boha, kterého nevidíme, který nám mnohdy připadá daleký a nepřítomný, je součástí výchovy, která nás vede k tomu, abychom v něho byli přetvořeni. Je to paradoxní, že zjevná Boží nepřítomnost nás přetváří v jeho přítomnost, ale to je zázrak lásky.

V této době postní jsme zváni rozeznávat Boží rysy pod zjevem Ukřižovaného, to jest trpícího lidstva, což je další paradox, který vede k pravé lásce. Milovat jako on miluje nás, to je milovat to, co je bez půvabu, bez viditelné krásy, co se nám nejeví láskyhodné. Kříž je slovo Lásky, poslední slovo Boha světu; a nenajdeme-li Boha na kříži, nikdy ho nenajdeme. Lidstvo je na kříži, svět prožívá jistou agónií; na nás je, přetvořit tyto události modlitbou ve slovo lásky.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 3. 2004

SVATÁ PANNA GUADALUPSKÁ

Nám již známý publicista Paul Bade vydal knihu „Maria Guadalupská. Jak zjevení Panny Marie psalo dějiny: od prosince 1531 k 11. září 2001“.

Na obraz Panny Guadalupské ho upozornil poprvé známý teolog Giuseppe Ghiberti, pověřenec turinského kardinála pro Turinské plátno. Řekl mu, že kromě tohoto existuje ještě jeden obraz, o kterém nikdo neví, jak se dostal na plátno, a to je obraz Panny Marie Guadalupské. Zní to jako pohádka, ale opravdu je to nevysvětlitelné.

Guadalupe je největší mariánské poutní místo na světě. Jan Pavel II. ho navštívil již v lednu 1979. Od té doby „vedla mé kroky“, prohlásil. V létě v roce 2002 zde satořečil vizionáře Juana Diega. Tento mariánský obraz je jediný, který stojí na pracovním stole Svatého otce. Chce navštívit mexickou Madonu ještě jednou.

Paul Bade se k Panně Guadalupské přibližuje jako historik a jako reportér, který přišel o své místo a ny-

ni se nachází jako zahraniční korespondent ve Svaté zemi. Zde ho zastihla zpráva o 11. září. V Jeruzalémě ho doprovázel benediktinský kněz Bargil Pixner, který se vyprávění o Morenitě vysmíval a prohlášoval, že žádné zjevení nepotřebuje, protože Maria k němu mluví v Palestině jako historická osoba.

Bade si kladl otázku: Jen fantasta může pokládat za pravděpodobné, že Palestinci a Izraelité najdou společnou cestu míru. „Obrazem“ v Mexiku začal nový věk. Nemůže se stát, že zjevení svaté Panny nad Olivovou horou jako její poslední zjevení otevře Svaté zemi a světu cestu k míru?

Tato kniha není jen napínavou reportáží, je to spíše zanicené hledání stop neuvěřitelných fenoménů, které chtějí oslovit každého, kdo jde dějinami a přítomností s otevřenými očima.

Kniha má 226 stran, 23 barevných vyobrazení, vyšla v nakladatelství Ulstein a stojí 20,60 €.

PAPEŽ PIUS XII. (12)

Nechtěli papežský mír. Po pádu Bethmanna bylo už o to postaráno (pro nezasvěcené překvapujícím) jmenováním pana Michaelise kancléřem krvácejícího Německa.

Členové „Kasseler Gemeinschaft“ uchopili nového kancléře na jeho slabém místě, když mu uložili jako náboženskou povinnost zabránit papežskému míru. „Bratřiči“ Michaelisovi byla připomínána jeho „svatá, ve svědomí závazná povinnost vůči spolkům“. Připomínali mu, „aby nepadl ďáblu do pastí“.

Pacelli se bránil představě, že by zodpovědný politik, jako je říšský kancléř, posuzoval papežskou nabídku zprostředkování míru ještě z jiného než politického hlediska.

Erzberger, poslanec Centra, prozradil nunciu Michaelisem vydané heslo: vyjednávat protahovaně!

Je možné, tak se musel Pacelli ptát, že jeden muž upírá světu národu mír jenom proto, že ho nechce přijmout z ruky papeže? 24. září 1917 je říšským kancléřem v Berlíně poslán nunciu v Mnichově poslední oficiální dokument, týkající se mírových snah papeže. Mnohostránkový, dlouhý dopis se hemží slovy „když“, „přece“, „ale“... Unavený, přepracovaný Pacelli se donutil číst řádek po řádku až k místu: „A proto jestliže nejsme v dnešním stadiu ještě s to, abychom vyhověli přání Vaší Excellence a dali určité prohlášení o záměrech císařské vlády stran Belgie a námi žádaných záruk, pak důvodem pro to v žádném případě není...“

Ještě nejsme s to – ještě se mír – ještě dále válka. – Pacellimu plavala slova před očima. Nuncius list odložil a sundal brýle. Nezpozoroval přitom postavu, která vstoupila, aby mu podala zprávu. Byl to Erzberger.

Ten však viděl, jak Eugenio Pacelli pláče.

A pak Erzberger uslyšel, jak Pacelli, muž, který svůj život zasvětil lásce k bližnímu a míru, pln bolesti a sklíčenosti říká: „Všechno je ztraceno – také vaše vlast.“

V.

Jsou čtyři hodiny odpoledne. Po příchodu a odchodu návštěvníků audience, která trvala přes celé dopoledne, leží nyní nad vatikánským městem ticho. Jen jako z dálky naráží hluk Říma na tisícileté zdi.

Na širokém oválu Petrského náměstí je i v tuto odpolední hodinu slyšet troubení tanců, rachocení kupeckých vozů po dlažbě z kočičích hlav. Dotěrní fotografové se vrhají na každého nového cizince a nabízejí své služby. Osobní vozy jezdí až ke schodům chrámu sv. Petra; návštěvníci ze všech koutů světa vystupují s hlasitými „ach“, „ó“. Křiklavě zbarvené velké autobusy parkují na jedné straně náměstí a chrlí stále nové skupiny cestujících. Průvodci cizinců lámou řeč ve všech jazycích, vrhají se na nové příchozí a se vzrušenou gestikulací směřují ke schodům k svatému Petrovi.

Všechno ten ruch světa, denně stejný po celá desetiletí, v podstatě po staletí nezměněný, obměněný jen pokroky dopravní techniky, neproniká až do místnosti Vatikánu. Mohutné zdi, rozlehlá vnitřní nádvoří, těžké brány pohltí každý hluk zvenčí. Svět se může chovat divoce a hlasitě, dotěrně a dychtivě, ve Vatikánu však vládne ticho.

Na minutu přesně ve čtyři hodiny jako každý den vydává se Jeho Svatost na procházku do vatikánských zahrad.

Dnes přišel papež k obědu opravdu pozdě. Řetěz návštěvníků nebral konce.

V tutéž odpolední hodinu sedím na terase horního poschodí jedné z oněch výškových budov, jejichž konstrukce z betonu a skla, ve dne oslnivě bílé, za noci les obrovských světelných sloupů, pokrývají Monte Parioli. Parioli je nejmodernější část Říma. Připomíná Rio de Janeiro. Těsné soužití antiky a nejmodernějšího stavebního slohu může být pocíťováno jako narušení stylu, je však přesto fascinující.

Muž naproti mně platí za jednoho z nejlepších znalců římských poměrů. Je malý postavou, houževnatý, pevný. Sluncem opálený obličej prozrazuje bývalého vojáka. Nosí tmavomodrý, velmi korektní oblek. Muž mi tiše naslouchá, zatímco mu já, ještě plný dojmů z návštěvy Vatikánu, vyprávím:

„Papež počítá ta léta naplněná prací, která od roku 1917 do roku 1925 prožil jako nuncius v Německu, k těm nejkrásnějším ve svém životě. Samozřejmě nechybělo v těchto letech také zklamání.“

Myslel jsem přitom na Lázně Kreuznach, na zmařenou mírovou misi u německého císaře. Viděl jsem ve vzpomínkách papeže v tmavém šatu nuncia, který nosil v mnichovských a berlínských letech, viděl jsem ho vyjednávat s Hindenburgem, Schleicherem, Papenem. Viděl jsem stín Hitlera, který už v těchto letech vpadl do německé politiky...

„Naše nejkrásnější doba? Tak to řekl papež? Neopakujte to příliš nahlas!“ napomínal mě s úsměvem

vem můj protějšek, zatímco naléval do sklenic campari. „Jinak byste mohl uškodit Bonnu i Vatikánu!“

Snad jsem Heinz Haggenreinerovi, nyní legačnímu radovi 1. třídy na nově zřízeném vyslanectví Německé spolkové republiky v Římě, dříve plukovníkovi v německém generálním štábu, připadal poněkud těžko chápavý. Neboť jsem zanic nemohl pochopit, jak by moje poznámka o „nejkrásnějších letech“ mohla někoho rozhněvat.

„Pohleďte,“ pokračoval rada, „s politikou je to tak: Jak známo, politikovi se každé slovo v ústech otáčí. Také papeži. Vy i já samozřejmě víme, že papež nazývá svůj pobyt v Německu svým nejkrásnějším časem proto, že tam tehdy mohl více mírnit nouzi, více pomáhat nešťastníkům než v kterékoliv jiné zemi a v kterékoliv jiné době svého života. Papež je v první řadě knězem. Každý chudý je mu milejší než bohatý, protože chudák mu poskytuje více příležitosti pomáhat. Každým hříšníkem se zabývá více než spravedlivým, protože hříšník mu dává více příležitosti k obrácení v onom rozbouřeném Německu dvacátých let, za doby úkladných vražd, atentátů na ministry, inflace, bojů mezi rudou frontou a hákovým křížem.“

„Jistě neměl papež nikdy tak úzký kontakt s lidmi, s věřícími,“ řekl jsem, „než během své činnosti v Německu.“

„Bohužel, právě to zpochybňují ve své propagandě komunisté přesně stejně jako šovinisté ve Francii a jistě kruhy v Americe,“ varoval rada. „Oni vždy křičí, jakmile slyší, že papež mluví obzvláště srdečně o Německu. Že prý je proněmecký, vyvozuje, že je protifrancouzský, nebo si dokonce myslí, že proněmecký by se mohlo označit jako profašistický. Jak potom chcete srozumitelně vysvětlit těmto zaujatým lidem taková papežova slova?“

(Pokračování)

IZRAEL – LAST MOMENT – odlet z Prahy, hotel, polopenze – 10. 5.–18. 5. – 16 990 Kč!!! ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** – Lurdy, Nevers, La Saletta, Paray le Monial, Cluny, Ars, aj. – 2. 5.–10. 5. – 7 990 Kč. ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** – Fatima, Lurdy, Garabandal, La Saletta, Montserrat, Santiago de Compostela aj. – 10. 5.–22. 5. – 10 690 Kč. ● Přihlášky a informace: AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, e-mail: avetour@dobruska.cz; www.avetour.cz

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevěšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvláště na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

„Lidstvo nenalezne uspokojení, dokud se s důvěrou neobrátí k mému Milosrdenství.“

Milí čtenáři, jménem farního společenství bych Vás chtěl všechny pozvat do našeho poutního chrámu V Suchdole - Jednově **NA POUŽÍ K OSLAVĚ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ v neděli 18. dubna 2004:** ● **10.00 hod.** - mše sv., oslavuje arcibiskup Mons. Jan Graubner (během mše sv. bude požehnan obraz Božího milosrdenství) ● **14.00 hod.** - **velikonoční koncert.** Účinkují: Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská, sólo soprán Marie Švédová, sólo alt Soňa Dohnalová, sólo baryton Petr Kolář, varhany David Postránecký, řídí Petr Kolář. ● **15.00 hod.** - **Korunka k Božím milosrdenství a adorace.** ● Staň se i Ty apoštolem Božího milosrdenství.

Na setkání zve P. Jan Lisowski, duchovní správce farnosti Suchdol-Jednov

Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje **seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání** pro mladé muže dne 17. dubna 2004 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrínium, Veveří 15, Brno. Cena je 300 Kč. Přihlášky a ústřížek zaplacené složky pošlete na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 605 513 718, e-mail: brnomen@milesjesu.com.

Past homeopatie

V 6. čísle Světla jsme uveřejnili pojednání o homeopatii, převzaté z redakčního článku v polském časopise *Miujcie się*, který se opírá o poznatky švýcarského lékaře J. H. Boppa, uveřejněné v časopise La Bonn Nouvelle.

Náš věrný čtenář MUDr. Jan Barták z Německa nám poslal dopis, ve kterém nás informuje, že má s homeopatií zcela jiné zkušenosti. V jeho okolí se homeopatie praktikuje zcela bez okultismu. Protřepáváním a ředěním připravovaných látek dosáhneme toho, že elektromagnetické informace zůstanou v roztoku i tehdy, když už v něm není ani stopa po původní látce, a pak tyto informace působí na organismus. Podle pisatele to potvrzuje moderní fyzika a chemie. Hahnemann, tvůrce homeopatie, byl věřící protestant. Mezi dnešními homeopaty jsou i katolíci křesťané a ti jsou také mezi jejich pacienty.

Netroufáme si tvrdit, že Dr. Bopp nám předkládá nepodložené, smyšlené nebo dokonce lživé informace, dáváme však také za pravdu dr. Bartákovi, že výhrady proti homeopatii, jak dr. Bopp uvádí, není možno paušalizovat, a tedy ani odsuzovat homeopatii tam, kde se provozuje na ryze přírodním, fyzikálním a chemickém základě. -lš-

Liturgická čtení

Neděle 11. 4. - slavnost Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37-43
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
Odp.: 24 (*Toto je den, který učil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!* Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*)
2. čt.: Kol 3,1-4 nebo 1 Kor 5,6b-8
Ev.: Jan 20,1-9 (večer: Lk 24,13-35)

Pondělí 12. 4. - Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b-33
Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mt 28,8-15

Úterý 13. 4. - Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36-41
Ž 33(32),4-5.18-19.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 20,11-18

Středa 14. 4. - Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1-10
Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9
Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 24,13-35

Čtvrtek 15. 4. - Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11-26
Ž 8,2a+5.6-7.8-9
Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 24,35-48

Pátek 16. 4. - Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1-12
Ž 118(117),1-2+4.22-24.25-27a
Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,1-14

Sobota 17. 4. - Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13-21
Ž 118(117),1+14-15.16ab-18.19-21
Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žes mě vyslyšel.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mk 16,9-15

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	11. 4.	12. 4.	13. 4.	14. 4.	15. 4.	16. 4.	17. 4.
Antifona	471	471	471	471	471	471	471
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	466	477	477	477	477	477	477
Antifony	466	478	478	478	478	478	478
Žalmy	466	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	474	474	484	489	495	500	515
Kompletář	1242	482	482	482	482	482	482

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Svatá s. M. Faustyna Kowalská: DENÍČEK - BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V MÉ DUŠI

Kritické vydání stěžejního díla velké mystičky 20. století s. Faustyny Kowalské. Deník s. Faustyny, psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše, je svým způsobem památník, kam autorka průběžně zapisovala především setkání vlastní duše s Bohem. Pán ji obdařil velkými milostmi: darem kontemplace, hlubokým poznáním tajemství Božího Milosrdenství, vizemi, zjeveními, skrytými stigmaty, darem prorokovat a číst v lidských duších. Tyto dary světice použila, aby připomněla ode dávna známé, ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a předala nové formy úcty k Božimu Milosrdenství. Jejich praktikování má vést k obnově náboženského života v duchu křesťanské důvěry a milosrdenství. Velice cenným přínosem pro tuto publikaci jsou rejstříky - věcný, jmenný a místopisný.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 185x120mm, 672 stran, 399 Kč

Wilfrid Stinissen: TERAPIE DUCHEM

Kniha se věnuje pastoraci duchovního vedení. V první kapitole se soustředí na osobnost toho, kdo se věnuje službě doprovázení druhých na duchovní cestě. Druhá kapitola nabízí úvahy na téma vzájemného vztahu doprovázejícího a jeho svěřence. Třetí kapitolou upozorňuje W. Stinissen na skutečnost, že tento vztah je dialogem obou zúčastněných, ale především dialogem každé-

ho z nich s Bohem. V závěrečné kapitole se zabývá schopnosti či darem poznávat Boží vůli, bez něž se žádná skutečná duchovní cesta neobejde.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 104 stran, 99 Kč

EDITA STEINOVÁ S AMÁTOU NEYEROVOU

Tato kniha chce na základě výroků svaté Edity Steinové provázat dnešního člověka a poskytnout mu návod pro jeho každodenní život. Texty, tvořící nadpisy jednotlivých úvah, jsou všechny bez výjimky vyňaty ze zápisů E. Steinové. Jsou sestaveny tak, že můžeme v hrubých rysech sledovat, jak probíhal život této světice od dětství až po poslední léta života. Vyšlo v edici AUTOR - TÉMA jako svazek 13.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 160x104 mm, 90 stran, 99 Kč

Maria Calsanz Ziescheová: PŘIŠEL Z HOR

Povídka odehrávající se v době pontifikátu Pavla VI. - v 60. letech 20. století. Její hrdinové jsou prostí a obyčejní venkované, kteří jsou ličení především ve svém úsilí o dobro. Tím, kdo přišel z hor, je zde kardinál Montini, pozdější papež Pavel VI., a také třeba Marco Riccoprato, venkovský truhlář, jenž po velkém zklamání a letech prožitých v zahořklosti a samotě znovu hledá a nachází cestu k Bohu i lidem. Na této cestě jej provází nejen Svatý otec, ale i malý desetiletý chlapec Gianni, který do příběhu vnáší mnoho úsměvných epizod.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 182 stran, 179 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**